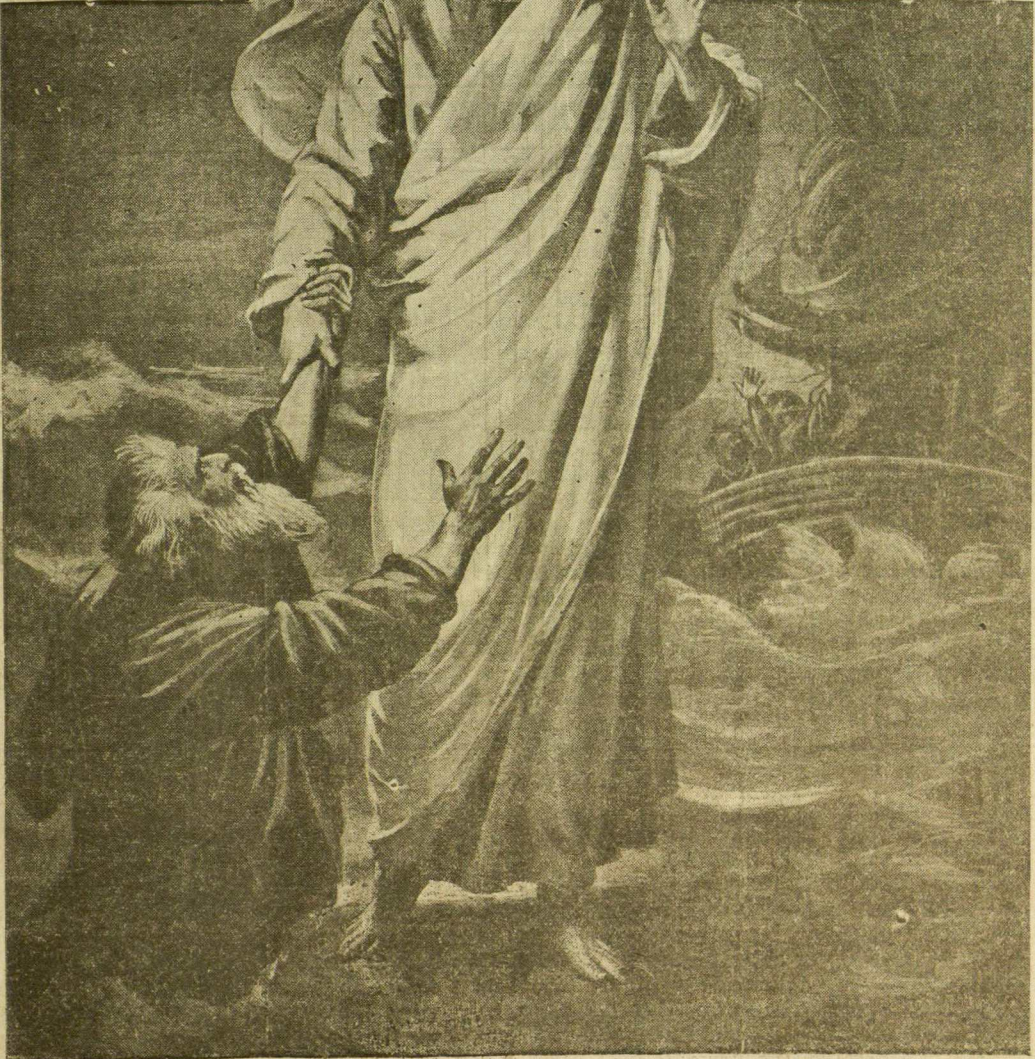

LATVAS

No. 32. Metai VI

Rugp. (Aug.) 7, 1926

PSR valst.
respublikas
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

I KOR. 15, 1-10.

BROLIAI, aš primenu jums evangeliją, kurią jums skelbiau kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir stovite, kuria ir busite išganyti, jei ją laikote taip, kaip jums skelbiau nebent jus būtumėte veltui įtikėję. Nes aš jums padaviau visupirma, ką ir ėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip sako Raštai; kad buvo palaidotas ir kad prisikėlė trečią dieną, kaip sako Raštai; kad pasirodė Kėfui ir po to vienuolikai. Paskiau jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių vienu kartu, kurių daugelis tebera gyvi iki dabar, kaikurie gi užmigo. Paskiau jis pasirodė Jokubui, paskui visiems apaštalams. Visupaskiausia jis pasirodė man, lyg nelaiku gimusiam. Nes aš esu mažiausias tarp apaštalų, kurs neesu vertas vadintis apaštalu, nes aš esu persekiojės Dievo bažnyčia. Bet Dievo malone aš esu tai, kas esu, ir jo malonė nebuvo manys bergėdžia.

E v a n g e l i j a .

ŠV. MORK. 7, 31-37

ANUO metu Jėzus vėl palikes Tyro ribas, per Sidoną atėjo pas Galilėjos jūrą, eidamas Dekapolio krašto viduriu. Ten atvedė pas jį kurčią nebylį ir prašė jį padėti ant jo ranką. Paėmęs jį šalin nuo minios, jis idėjo savo pirštus į jo ausis, prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgė į dangų, atsiduso ir jam tarė: Effetta, tai yra, atsiverk. Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet jis jiems liepė niekam apie tai nesakyti. Juo gi labiau jis jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė, ir juo labiau stebėjosi, sakydami: Jis visa gerai padarė; jis daro, kad kurtiniai girėtų ir kad nebyliai kalbėtų.

Aš dirbau daugiau už juos visus; tačiau ne aš, bet su manim esanti Dievo malonė.

ATSIMAINYMO ŠVENTĖ.

E v a n g e l i j a

MAT. 17, 1-9.

ANUO metu Jėzus pasiėmė su savim Petraž Jokubą ir jo brolių Joną ir nusivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. Tenai Jis atsimainė jų akyvaizdoje: Jo veidas žibėjo kaip saulė. Jo gi drabužiai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kuriodu kalbėjosi su Juomi. Atsiliepdamas Petras, tarė Jėzui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną Tau,

vieną Mozei ir vieną Elijų. Dar Jam tebekalbant, štai, šviesus debesys apšvietė juos, ir štai, balsas iš debesies sakė: šitas mano mylimasis Sunus, kuriame Aš turiu sau daug pasimėgimo: Jo klausykite. Tai išgirdę mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, jų prisilietė ir jiems tarė: kelkitės ir nebijokite. Pakelę savo akis, jie nieko daugiau nebeatė, kaip tik vieną Jėzų. Nueinant jiems nuo kalno, Jėzus davė jiems įsakymą tardamas: niekam nesakykite apie tą regėjimą, kolai žmogaus sunus neatsikels iš numirusių.

Paskaita Eucharistiniam Kongresui

Kiti vėl trokšta pašvęsti savo vaikius Dievo garbei. Auklėja toje kryptyje ir džiaugiasi, kuomet Dievas suteikia tiems vaikeliams pašaukimą į dvasiškąjį luomą. Yra kraštų, kuriuose nerasi katalikiškos šeimynos, kuri nebūtų davusi Bažnyčiai ar kunigo, ar vienuolio, ar vienuolės-seselės. Mačiau ir tokių šeimynų, kurios taip brangina pašaukimus, jogei džiaugtųsi ir kliučių nedarytų, jeigu Dievas ir visus vaikius savo garbei pasimtų; skaitytų tai sau už didelę Dievo malonę.

Ir mūsų tarpe katalikiškose šeimynose Dievas suranda sau tarnų, tačiau kas kart dažniau tenka girdėti apie tokius atsitikimus, kuriuose tėvai daro dideliausias kliutis savo vaikeliams, kuomet anie nori pasišvęsti Dievui. Jeigu sunus rengiasi į kunigus, tai tą dalyką nukenčia dar ramiai, o nekartą ir džiaugiasi, nes, sako, turėsiąs pas ką į svečius nuvažiuoti. Bet, kad dukrelė taptų vienuole-sesele, tai tėvai labai dažnai piestu stoja, ypatingai motinos. Yra atsitikimų, jogei motinos ima grąsyti vienuolynui su policijos jėga atimti iš vienuolyno savo dukrelę, šmeižia ir teršia vienuolynus. Bažnyčią, Dievą ir visą pasaulį. Toki tėvai labai sunkiai nusikalsta prieš Dievą ir savo vaikus, neverti pasidaro tėvų vardo, nes pasidaro savo vaikų neprieteliais, nelinki jiems gero. Paklauskite ir pagalvokite jus tėvai, kurie trukdote savo vaikių pašaukimą ir nenorite jų Dievui pašvęsti — ar bus geriau, kuomet jus dukrelė,

ištekėjus už vyro palaiduno, verks ir bus nelaiminga savo visą gyvenimą, o gal ir savo sielą pražudys. Jums už ją reikės melstis ir verkėti kartu su ja. Vienuolyne priešingai, žmonių gerbiama, Dievo branginama džiaugsis ir melsis už jus, kad Dievas ir jums suteiktų malonių, apsaugotų ir jus nuo amžinosios nelaimės. Ar tuomet, klausiu, bus blogiau? Tik be tikėjimo ir Dievo meilės tėvai gali šiame klausime abejoti.

Pašaukimų trukdymas daro vaikams nieku neišlyginamą skriaudą. Teko girdėti apie nevieną atsitikimą, kuomet dukrelė, ištraukta iš vienuolyno, blogais keliais nuėjo. Tuo budu neteko nei Dievui, nei tėvams, bet velniui. Toki tėvai arba visai neina prie šv. Komunijos, arba blogai eina, nes negalimas daiktas, kad gera šv. Komunija neuždegtų žmogaus širdies apaštalavimo troškimu.

Jaunimo širdį šv. Komunija uždega dievotumu, skaistybės ir nekaltybės meile, nuodėmės pasibiaurėjimu. Todėl greičiau ir pašaukimai atsiranda tokiose sielose, kurioms yra nekaltos.

Amerikos lietuvių vaikučiai rodos dažnai eina prie šv. Komunijos, tačiau pašaukimų į dvasinį luomą yra labai maža. Lygiai iš **berniukų pusės**, kaip iš mergaičių. Kame reikia ieškoti tokio apsiareiškimo priežasties?

Pirmiausia reikia pačius tėvus apkaltinti. Bevenddami skaitlingos šeimynos, jie turi progos ir galimybės lepinti ir gadyti tuos, kuriuos turi. Tuo budu

išaugina juose puikybę bei tuštybę ir atima valios štiprumą, be kurios Dievui pasišventimas yra visiškai negalimas. Toliau, ar patys tėvai, ar kiti namiškiai savo kalbomis teršia kunigus, teršia Bažnyčią, vienuolijas, žodžiu visa, kas šventa ir prie Dievo veda, tuo budu užgesina vaikelių širdyse tų įstaigų pagarbą ir norą tarnauti jose Dievui.

Kitais atvėjais tėvai stengiasi išstumti vaikus, baigusius pradžios mokyklą, į darbą, o visai nesirupina tolymesniu vaikų likimu, nejučia nei Dievo, nei žmonių naudos ir reikalų.

Visiškai kitaip elgdavosi šventųjų tėvai. Dar prieš kudikio užgimimą paaukodavo jį Dievui ir nuo pat kudikystės kreipdavo jį Dievo linkui. Nenuostabu tad, kad tie vaikeliai linkdavo prie Dievo kaip gėlė linksta prie saulutės.

Daugiau tad katalikiško gyvenimo šeimynose, o tuomet atsiras daugiau ir pašaukimų.

Teesje šis Eucharistinis kongresas visiems paskatinimu, kad visi rupintumės pašaukimais, nes darbai auga, norime turėti savas mokyklas, žemesniasias ir aukštesniasias, savas ligonines ir prieglaudas našlaičiams ir seneliams, o neklausiamo kas dirbs tose įstaigose. Nejaugi mes manysime, jogei užtenka surinkti pinigų, kad įstaiga klestėtų. Nejaugi mes lauksime, kad svetimtaučiai ateitų pas mus ir misijonieriautų mūsų tarpe, kaip pas kokius pagonis, kurie yra tikri dvasios lozoriai ir nepajėgia aprupinti savo reikalų. Tai būtų mums didelė gėda.

Seniau Lietuva aprupindavo pašaukimais ir kitus kraštus. Nerasime buvusios Rusijos rubežiuose nei vienos vyskupijos, kurioje nerasime žymaus lietuvių kunigų skaičiaus. Tai padarė Lietuvos dievotumas, mūsų senų tėvukų šiandie pajuoktas troškimas susilaukti iš savo vaikelių Dievo ir Bažnyčios tarnų. Už didžiausią garbę ir džiaugsmą jie sau laikė pamatyti savo vaikelį bažnytiniuose drabužiuose prie altoriaus.

Lietuviai katalikai, ar jus nėsate Lietuvos sunus? Ar jau jums Lietuvos dvasios gerovė nerupi? Kur dingio iš jūsų širdžių tas mūsų bočių dievotumas, tas mūsų bočių troškimas tarnauti Dievui ir Bažnyčiai? Gal jums truksta turto leisti savo vaikelius į aukštesnesias mokyklas? Ne, turto jums netruksta. Rasi jums truksta Kristaus meilės. Nejučiate Kristaus vargo, Jo troškimų, Jo pageidavimų todėl, kad gal per daug turto turite. Norite pasidaryti sau rojų ant žemės. Todėl užmirštate apie kitą dangiškąjį rojų.

Vaikučiai, kurių širdys nekaltos, kurie turite Viešpaties Jėzaus meilės kibirkštėlę, karštai prašykite jo, kad teiktųsi priimti į savo kariuomenę; kad po savo vėliava leistų kovoti su pragaro galybėmis. Jis neatsisakys išklaudyti jus prašymo, noriai priims į savo apaštalų eiles ir ves jus į kovą, į rungtynes dikčiai garbingesnes, negu visos rungtynės, kurias turite jūsų sportuose. Laimėjimas ir amžinoji garbė laukia kiekvieną, kuris eis paskui Kristų.

Išneškime tad iš šito kongreso tvirtą pasiketinimą didinti kovotojų eiles už Kristaus karalystę. Kas kokiamė luo

me gyvena, teprisideda prie dangaus karalystės išsiplėtimo. Tekaraliauja Kristus, tevaldo, telaimi!

Kun. I. Abromaitis, M. S.

Atsakymai į Paprasčiausius Priekaištus Tikėjimui.

Visuomet, krikščionis ir katalikas buvo tolygus žodžiai ir geri šios dienos katalikai tesiskiria nuo anųjų, pirmųjų amžių, krikščionių vien drabužiais; širdies skastybe, tikėjimu, gerais jų padarytais darbais jie yra tie patys.

Visos erezijos turėjo tas pačias pretenzijas, kaip mūsų laikais vadina mieji busiantieji visuomenės ir religijos reformatoriai. Jie kartoja ką jų pranokėjai, Liuteris ir Kalvinas, pasakė prieš tris šimtus metų: "Mes atėjome taisyty krikščionybės, grįždami ir grąžindami ją prie pirmysčios skastybės. Tu, Katalikų Bažnyčia, ir jus, katalikų kunigai, nieko nesuprantate apie tai. Jus sugadinote tiesą — religiją. Jėzaus Kristaus mokslą. Mes vieni turime tas tiesas ir nešamė jas į pasaulį. Visi teklauso mūsų! Tad žmogaus vargai išnyks; nauja godynė jau beveik išaušo..."

Tešneka jie kaip išmano, bet mūsų tikėjimas mums visai kitaip kalba.

XXV.

Aš turiu savo religiją. Kiekvienas yra laisvas gyvendinti savo religiją kaip jis ją supranta: tikyba liečia mane vieną ir aš tarnauju Dievui savotišku budu.

ATSAKYMAS. Tamstos budas gal yra visai netarnauti Dievui. Panašiai

kaip žmonės, kurie pažymi "sąžinėš laisvę, laisvę neturėti sąžinėš".

Vienok, niekas nėra laisvas tarnauti Dievui savotišku budu. Jis turi tarnauti Dievui, kaip Dievas nori buti tarnaujamas ir ne kitaip.

Tai "tamstą liečia", be abejo, bet tai liečia ką-nors kitą. Tai liečia Bažnyčią, kuriai Dievas liepė mokyti tamstą kaip Jam tarnauti. "Eikite", Jis pasakė pirmiemsiems Bažnyčios vyskupams, "eikite ir mokykite jas laikyti visus mano įsakymus. Kas tavęs klauso, manęs klauso ir kas tavęs nekenčia, manęs nekenčia; ir štai aš busiu su jumis visas dienas iki pasaulio pabaigai."

Kiekvienas žmogus,

1). Kuris netiki į visas krikščioniškas tiesas, kurias Bažnyčia skelbia, kurios yra sutrauktos Apaštalų tikėjime ir paašskintos katekizme;

2). Kuris nepildo geriausiai kaip gali dešimties Dievo įsakymų ir įstatus, kuriuos Bažnyčios ganytojai aiškina ir mokina;

3). Kuris neaklėja krikščioniškąsias dorybes (skastybės, kuklumo, nusižeminimo, romumo, klusnybės, pasaulinio turto išsižadėjimo, ir t. t.) ir ne-

vengia priešingųjų ydų;

4). Ir kuris nesinaudoja išganymo priemonėmis, kurias Bažnyčia siūlo savo vaikeliams, pav. maldą ir sakramentus:

5). Kuris netarnauja Dievui Jo nurodytu budu, Jam tikrai netarnauja. Jis Dievui atnašauja garbinimo rušį, kurios Dievas nepageidauja; jis nori eiti kitu keliu, negu tuo, kurį jam Dievas paskyrė sekti; jis turi religijos išvaizdą, bet neturi tikrosios religijos.

Tat, nēsi laisvas, tamsta, tarnauti Dievui pagal savo norą, ypač, tamsta, nēsi laisvas Jam visai netarnauti.

X&VI.

Kunigai yra žmonės kaip ir kiti: Popiežius ir vyskupai irgi yra kaip žmonės. Nieko daugiau. Aš esu pasirengęs klausyti Dievo ir negaliu klausyti tokių žmonių, kaip aš pats.

ATSAKYMAS. Taip, kad kareivis pasakytų: "Aš esu pasirengęs klausyti valdovo, bet aš neklausysiu savo generolo, nē jo pagalbininko, nē kapitano, nes jie yra valdovo pavaldiniai kaip ir aš.

Ar butų tamstai sunku atsakyti į tai?

Nēra nē man sunku tamstai atsakyti.

Bažnyčia, tiesa, susideda iš žmonių; šv. Tėvas, vyskupai ir kunigai yra žmonės. Bet jie yra toki žmonės, kuriems Jėzus Kristus patsai davė dvasinės galios ir dieviškos valdybos.

Todel jie nēra paprasti žmonės kaip ir kiti.

Apaštalai, kurie buvo pirmieji Ba-

žnyčios vyskupai, buvo žmonėmis, Jėzaus Kristaus pasiūsti. Jų klausyti reiške klausyti ne žmonių, bet paties Dievo ir Jėzaus Kristaus. Jų neklausyti ir mekinti jų mokslą, buvo lygiai neklausyti Dievo ir niekinti Jėzų Kristų. "Kas niekina jus, mane niekina".

Ne žmogui aš pasiduodu. Aš pasiduodu Dievui, Kurs rodo savo valdžią ant manęs per kunigus.

Vienatinis skirtumas tarp Dievo įsakymų ir Bažnyčios įstatymų yra tame, kad pirmieji yra tiesioginiai mums Dievo duoti, o pastarieji netiesioginiai, bet per savo įgaliotinius suteikti: Dievas vienas teliepia.

Tikrai pasakius, nēra žmogaus, kurs neklysta, bet popiežiuje nē žmogus neklysta. Jėzus Kristus Dievas suteikė jam dvasiniuose reikaluose antprigimtinės galybės, kad jisai neklystų, mokindamas krikščioniškojo mokslo.

Tad tikybinio klusnumo srityje mes neturime atsižvelgti į asmenines šv. Tėvo ypatybes, vyskupų arba kunigų būdus, kurie mums dalija šventus Sakramentus, bet turime žiurėti į jo teisėtą valdžią, įgytą iš paties Dievo.

Kunigų ydos, kartais net jų nedorybės (kurios, ačiu Dievui, yra retos) neprivalo pažeminti mūsų nuomonėje pagarbos, tikėjimo ir meilės, kurią mes turime reikšti tikybai.

Tos silpnybės priskaitomos žmogui, o ne kunigui. Jos negali panaikinti dievišką kunigystės žymę, kurią jis yra pažymėtas ir įgaliotas dirbti Dievo darbą. Ar Judos nedorybė gaidino jo tarnystę?

Todel šv. Mišios ir nedoro kunigo išrišimas yra geru kaip ir doro kunigo Mišios ir išrišimas. Konsekracija įvyksta vieno kaip ir kito Jėzaus Kristaus žodžiais. Nuodėmės gi abiejų lygiai atleidžiamos, kadangi tie veiksmai priklauso kunigui, o ne žmogui. Kunigo asmeninės nuodėmės neatima nuo jo kunigystės.

Nedoras kunigas yra labai kaltas. Jo kunigystė nuolat lieka ta pati, nes jina Jėzaus Kristaus kunigystė, kurios niekas negali kuomet nors pamainyti arba panaikinti.

X&VII

**“Be Bažnyčios nėra išganymo.”
Koks šiurkštumas! Koki neapykanta!
Aš negaliu sutikti su šiuo tokiu aštriu
pareiškimu.**

ATSAKYMAS. Pažiūrėk, visu pirma, su kuo negali sutikti toje reikšmėje. Kaip tamsta tai supranti, kas nėra kataliku, yra prakeiktas.

Žmonės dažnai šmeižia tikyba, nieko apie tai nesuprasdami, ir primeta jai dalykų, kurie yra priešingi jos dvasiai.

Tie žodžiai, tiesa, suprasti kaip Bažnyčia mokina, yra paprasčiausia tie sa ir protui tinkamiausia. “Be Bažnyčios nėra išganymo”. Kitaip, iš šviesos yra tamsa, iš nedorybės yra geras; iš gerumo yra nedora; iš tiesos paeina klaida; iš gyvasties yra mirtis; ir t. t.

Kur tad to viso paslaptis? Kur sunkenybė?

“Be Bažnyčios nėra išganymo” reiškia kad mes esame butinai priversti po mirtingosios nuodėmės bausme tikėti ir gyventi pagal tikrąją tikyba, kuri

yra katalikų tikyba”. Tai reiškia, kad mes nusidedame ir privalome dėti pastangų sužinoti tiesą. Kitaip prarandame savo sielą, jei mes sauvaliai atmetame tiesą. Ar čionai yra kas labai keista? Ar čionai yra kas pateisintų žodžius: Neapkenčianti, persekiojanti?

Protestantas nėra prakeiktas vien delto, kad jis yra protestantas. Jei, jis yra įsitikinęs, kad yra tiesoje — jei jis neturėjo progos dėl kokios nors priežasties pažinti ir priimti katalikų tikėjimo, jis yra Bažnyčioje laikomas kaip vienas jos vaikų. Jei jis yra gyvenęs pagal savo tikėjimo tiesas ir randasi tikrame Dievo kelyje, jis turės tą pačią teisę gėrėtis dangaus linksmybėmis, kaip kad jis būtų buvęs kataliku.

Dievui dėkui, yra daugelis protestantų, kurie yra įsitikinę savo tiesoje, net ir dvasininkų tarpe. Cheverus, Bostono vyskupas, priėmė jų du, labai mokytu ir pamaldžiu vyru, į Bažnyčią. Jiems sugrįžus į Bažnyčią, jie prisipažino geram vyskupui, kad iki susipažįstant su juo, jie niekuomet neturėjo jokios abejonės apie savo tikybos teismą.

Nesikankinkime tokiais klausimais kaip Dievas sprendžia protestantus ar netikėlius. Iš vienos pusės mes žinome, kad Dievas yra geras ir nori visų išganymo; iš kitos pusės, Jis yra pati Teisybė. Tarnaukime Jam geriausia kaip mes galime ir palikime Jo Apveizdai kitų likimą.

(Bus daugiau).

Ž I E D E L I A I

Kun. P. Meškauskas.

Teisingojo Mirtis.

Šv. Tėvo nuncijus, generaliai vikalai, redemtoristas tėvas Van den Steen, Kardinolo nuodėmklausis, vėl atėjo ir pradėjo melstis. Kardinolas nuolat pilnoje sąmonėje, kaip tai matyti iš to, kad žegnojęs ir galvą palenkė, kad geriaus klausytus. Paeiliui vienas tai antras: kun. vyskupas Legraive ir tėvas Van den Steen skaito tas nuostabią maldą, kurias mūsų Motina, šv. Bažnyčia, paskyrė paskutinei savo vaikų gyvenimo valandai. Bet tos maldos prieš gėstančio Bažnyčios kunigaikščio gyvenimo dar daugiau reikšmės įgavo. „Eminencija“, tarė tėvų vienas, atkalbė sime „Te Deum laudamus“, kad Dievui padėkojus už visas malones, kurias teikėsi Jums suteikti.“ O Kardinolas galvos linktelėjimu išreiškė: „gerai“. Dar keleta šeimynos narių atėjo. Yra čia ir Virginija, ištikima tarnaitė, kuri per 33 metus prieš Jo Eminencijos išbuvo; yra ir Pranas, kamerdineris, kursai visur ir visad su Kardinolu važinėjo per 20 metų. Yra raštininkė ir šoferis Osvaldas. Visi tie ašarose skęsta. „Magnificat“ aiškiai sako Kardinolas. Visi kalba tą švenč. Marijos himną. Toliau kalba ir psalmę: „Iš gilumo“. O kuomet atėjo iki eilei: „Jei žiūrėsi į mano nedybę...“ čia Kardinolas pajudino ranką, kaip norėdamas pats sušukti: „Vai taip...“

Toliau meldžiasi... Kardinolas ga-

lop davė ženklą, kad pertrauktų: „Eikite pasilsėti“ tarė.

Daktaras Demes atėjo patikrinti ligonio padėtį. Atėjo taip pat: kun. kan. Allard, kun. kan. De Naeyer, šv. Liudo kolegijos direktorius, tėvas Baudouin, benediktinas, kun. dekanas šv. Gedulio kolegijos iš Brukselės, kun. kan. Tessens, dekanas iš Molenbeek. Dabar Jo Ekscelencija Nuncijus kalba pamažu maldą prieš Šventojo Tėvo palaiminimo suteikimo, o tėvas Van Steen kalba trumpus aktus, „Aukauk savo gyvenimą ‘Eminencija’ už arkidieciją, už Bažnyčią, už tėvynę...“

Prie tų žodžių Nuncijus pasilenkia prieš tėvą ir sako patylomis keletą žodžių. Tas kalba: „Aukauk savo gyvenimą ‘Eminencija’ ‘už Bažnyčių susivienijimą, už visų krikščionių Bažnyčių susivienijimą, Viename tikrame Jėzuse Kristuje“. An to Kardinolas atsako, „taip“. Čia tėvui Baudouinui pasipylė iš akių ašaros; jis klupojo kitoje lovos pusėje. „Aukauk savo gyvenimą“ ‘Eminencija’ ‘už šv. Tėvą“. Kardinolas jau mirštąs, duoda ženklą, kad sutinka. Alsavimas, nors silpnas, bet dar tęsiasi. Sesuo Karolina, klupodama prieš Jo Eminencijos, turi rankoje inhalatorių ir laikas nuo laiko jam kaktą šlaksto. Mirtis pamažu artina ir po kelių valandų pertrauks gyvybę. Už bertainio po dvylikai atvyko baronas Rolin-Jaf-

quemyns, klaupias prie lovos. Eminencija atdaro akis, įdomiai žiūri, pažino, spaudžia ranką ir tyliai sako: "Ačiu". Ministras-gi bučiuoja ranką Kardinolui, keliasi ir nori išeiti. Ligonis su ranka jį sulaiko, dėkoja dar kartą ir sako: "Iki pasimatymui". Baronas išeina susijudinęs.

Tris bertainiai po dvyliktai. Kun. Juozas Mercier pamažu kalba "Credo" (Tikiu). Tėvas Baudoin klupo prie lovos. Yra čia ir br. Hubertas ir seserys. Nuncijus gi, generaliniai vikarai ir šeimynos nariai išėjo ant valandėlės užkštų.

Grįžta apie pusantrą valandą ir vėl pradeda maldas. Labai tankiai nuo ryto, o jau po pusiaudienio rečiau Kardinolas bučiavo savo medinį kryžių. Bučiavo kojas, atvirą širdies žaizdą ir galvą erškėčiu apvainikuotą. Galva ligoniui svirdavo į šalį, o alsavimas kas kart silpnėjo. Apie antrą val. vėl visi išėjo. Po kelių minučių grįžta. Dabar jau aiškiai buvo regima, kad Jo Eminencijos gyvybė nyksta. Mgr. Van Cauwenbergh laikas nuo laiko kalba lotynų kalboje trumpus aktūs. Mirštąs pagrobė už rankos broliui Hubertui ir jau jos neišleido iki mirčiai. Iš kitos pusės lovos Seserų viršininkė-motina laiko kairiąją Kardinolo ranką, kurioje buvo uždegta žvakė. Sesuo gi Karolina dar buojasi su inhalatorium ir tleno ir laikas nuo laiko šluosto mirštančio lupos. Galva Kardinolui dar labiau nusviro. Daktaras, kurs tēmija pulsą, duoda ženklą, kad jau nustoja tvaksėti širdis. Maldos ir ašaros tęsiasi... Kuomet mal-

dos žodžiai truko, užviešpatavo tyla, kas visus sujudino. Buvo dar gerai girdžiamas silpnas Jo Eminencijos gurgždėjimas. Kun. Mercier duoda jam dar kryžių pabučiavimui, o paskui uždėjo jį ant krutinės. Kardinolo akys atvertos, alsavimas kaskart labiau nyksta. Tyliai visi verkia. Vai baisus tas tylėjimas, užlaikomas dideliu įtempimu. Staiga sustojo Jo Eminencijos alsavimas. Bet tai dar ne galas, nes neužilgo vėl grįžta. Bet trečioje val. išėjo paskutinis silpnas dusavimas ir gyvenimas baigtas. Ir kas dar visur ten esančius sujudino. Baimė, abejojimas ir laukimas visus perėmė. Bet veltui laukė: alsavimas jau daugiau negrįžta. Daktaras apžiūri akis ir duoda ženklą, kad jau galas. Vyskupas Legraive atkalba paskutines maldas ir jas baigia pirmu kursai užgavo visų širdis... "Amžiną atilsį". Verksmas tyliai raminamas, dabar visur balsiai pasigirdo. Jo Ekscelencija Nuncijus uždaro Bažnyčios Kunigaikščiui akis. Jo lupos, buksta, kad pabučiuoti dar šiltas rankas ir vyskupo žiedą.

O ten, klinikos kieme, neramiai laukia žinių žmonių minia.

Neužmirštinės bus tos valandos tiems, kurie turėjo laimės jose dalyvauti. O įspudys, kokį iš ten išsinešė, buvo tai persitikrinimas, kad regėjo gyvą šventąjį, gyvenantį tikėjimu ir viltimi iki paskutinių gyvavimo rubežių, kad paskui stačiai nuėjus į dangaus regėjimą.

Čia, ištiesų, buvo galingas ir apčiuopiamas atngamtinio pasaulio buvimas.

Tretininkų Žinios.

(Tąsa).

ENCIKLIKOS PRIEŽASTIS.

Artinantiems tam džiaugsmingam ir svarbiam įvykiui, tinka, kad Mes primintume to švento Patriarko iš Assižiaus gyvenimo tinkamausius dabartinėms aplinkybėms bruožus. Jus, Garbingi Broliai, busite skleidėjais ir aiškintojais Musų minčių. Mes sužadinsime žmonėse Šv. Pranciškaus dvasią. Gi ji nieku nesiskiria nuo evangelijos dvasios.

Mums malonu lenktyniuoti dievotume su Musų pirmtakunais. Jie nepraleisdavo jokios progos kelti to šventojo pavyzdį. Mes negalime praleisti neiškelę šv. Pranciškaus darbų ir dorybių paveikslą, sueinant 700 metų nuo jo mirties.

Graži mums atmintis Leono XII enciklika "Auspicato". Jis ją išleido 43 metai atgal. Tuomet buvo švenčiama 700 metų nuo gimimo šv. Pranciškaus. Tas raštas smarkiai pakėlė tikinčiuose pamaldumą prie to šventojo ir sekimą jo pavyzdžių ir atgaivino daugybę sielų, kurių troškimams atėjo atatinkamas maistas.

Delko šis artimas įvykis neturėtų atnešti panašių vaisių? Šiose aplinkybėse, kuriose dabar gyvena krikščioniškoji visuomenė, tas minėjimas yra nepaprastos svarbos. Kas nepastebi, kad pradeda įsigalėti tikras supratimas ir įvertinimas dvasinių turtų didžios svarbos?

Praėjusiųjų laikų prityrimas įrodė, kad ramybė ir jos pastovumas yra grįžime prie Dievo. Tautos ima kreipti savo akis į katalikų Bažnyčią, vienintelę išganymo versmę.

Pats supuolimas tų iškilmingų šimtmetinių sukaktuvių su didžiuoju jubiliejum prailgintu visame pasaulyje, ar nėra tinkamas. Nuo šių iškilmių negali būti atidalinta atgailos, gailestingumo ir uolumo dvasia.

Sociālė padėtis Šv. Pranciškaus laikuose.

Žinome, Garbingieji Broliai, kokios sunkybės ir kartybės lydėjo tuos laikus, kuriuose gyvenė Šv. Pranciškus.

Krikščioniškasis tikėjimas dar giliai buvo suleidęs šaknis žmonėse. Tai įrodo Kryžiaus Keliai, kurie patraukė Palestinon ginti Išga-

nytojo šventojo Grabo ne tik kareivius, bet ir visokio luomo ir kilmės piliečius. Bet Viešpaties dirvą (tikinčiuosius) pamaži pradėjo pulti įvairiausios rūšies klaidatikiai, vieni aiškūs, žinomi, gi kiti tik slapti agitatoriai. Jie, dangstydami veidmainingai, aštrumo, drausmės ir dorybės skraiste, apgavo nevieną prastą ir silpną sielą. Iš to vėliau kilo tikri nesuipratimai tarp žmonių ir net atviri sukilimai.

Sukilėliai kaltino Bažnyčią už atskirų asmenų kaltes. Jiems rodėsi, jie esą gavę pasiuntinybę iš Aukštai reformuoti Bažnyčią. Bet greitai jie atmetė Bažnyčios autoritetą, parodė visame būrume savo veidą ir koki užmanymai slėpėsi jų veikime. Greitai jų dauguma atsidadė girtuoklybei ir paleistuvystei. Jie pasirodė pavojingi visuomenei, griaudami tikybės, nuosavybės, šeimos ir valstybės pamatus. Nekartą jie sukėlė riaušes vienur priešai Bažnyčią, kitur prieš valstybę.

Tikėjimas dar laikėsi žmonių širdyse, nebuvo dar visiškai užtemdytas, bet evangelijos dvasia buvo beveik visiškai užgesinta. Kristaus paliktoji meilė žmonių visuomenėje buvo taip užšalus, kad rodėsi visiškai pranykusi.

Nekalbant jau apie partijų kovas, kurių vienos stoji už Bažnyčią, kitos už valstybę, patys Italijos miestai nuolatos tarp savęs kovojo.

Pavaldiniai kovojo prieš savo vyresnius, norėdami numesti jų jungą ir atsiekti politinę laisvę. Net tame pačiame mieste įvairios frakcijos vedė kruviną kovą tarp savęs už valdžią.

To viso išvađa buvo iš abiejų pusių žiaurios žudynės, padegimai, apiplėšimai, sunaikinimas miestų, turtų ir t. t.; tarp ponų ir tarnų, tarp didžiųjų ir mažiųjų, tarp savininkų ir samdininkų buvo tokis skirtumas, kokio neprileidžia tikroji civilizacija. Neturtėliai (mažiai) neturėjo apsaugos nei sau, nei savo nuosavybei. Galingesni juos skriaudė kaip įmanydami.

Pagauti savimeilės ir godumo visi, kurie nepriklausė prie neturtėlių, degė geidimu turtų. Visi ieškojo sau tik garbės, puošnumui rūbuose, puotavimams ir visokiam pasileidimui nebuvo galo.

Visi niekino neturtėlius ir neturtą. Kiek-

vienas nuo jo kreipėsi su pasibiaurėjimu kaip nuo sergančių raupais. Tas biauirus sugedimo maras neaplenkė net ir vienuolių ir dvasiškių. Ir jų gana daug atsitolino nuo tikrojo religinio gyvenimo.

Iėjo tiesiog paprotys iš visko iščiulpti sau ko daugiausia naudos. Daug pinigų išgaudavo jėga ir išnaudojimu. Be to ėjo plačiai pardavinėjimas valdiškų vietų, teismo vietų. Kriminaliai nusikaltimai dėl pinigų praeidavo be

bausmės. Bažnyčia netylėjo. Ji nesigailėjo ir bausmių. Bet ką tai galėjo gelbėti, kad patys valstybės galvos, imperatoriai, karaliai darė biaurias provokacijas, budavo iškomunikuojami ir pasilikdavo savo užsikirtime.

Daugelį vienuolių užkrėtė pasaulio dvasia ir jos mažai tedavė atsparos plintančiam gedimui. Žmonių visuomenė buvo reikalinga labai radikalės operacijos ir aštriaušų vaistų.

Katalikų Pasaulys

ANGLIJA. — Pereitą savaitę Valijoje paskirtas naujas vyskupas Minevijai. Jisai yra kun. Vaughan. Svarba tame, kad šita garsioji šeimyna yra davusi Bažnyčiai daugelį žymių vyrų. Iš eilės dabartinis Minevijos vyskupas yra penktas Vaughan šeimynoje vyskupas. Pirmutinis garbingiausias buvo Westminsterio arkivyskupas kardinolas Vaughan. Kitu du buvo Australijos Sydney arkivyskupas Rogeris Vaughan ir Salfordo vyskupas pagalbininkas Jonas Vaughan. Dabartinis vyskupas turėjo dar tris kitus dėdes kunigus: kun. Bernardas Vaughan, garsusis Anglijos pamokslininkas; kun. Jeronimas Vaughan, Skotijos Fort Augustus valdytojas ir kun. Kenelmas Vaughan. Jo kitas brolis yra kun. Herbertas Vaughan, Katalikų Misių Draugijos pirmininkas. Reta šeimyna yra davusi Bažnyčiai tiek daug garbingų dvasininkų kaip šita Anglijos Vaughan šeimyna.

— Oksfordo universitetui paskirtas naujas kapelionas kun. Knox. Jisai užima vietą prelato Barnes, garsaus istoriko. Kun. Knox, kaip ir jo pirmtakunas prelatas Barnes, yra buvęs anglikonų ministriai ir, vėliau atsiskę klaidatikystės, perėjo į katalikų tikėjimą ir liko kunigais. Kun. Knox yra žymios šeimynos sunus. Jo tėvas buvo episkopas Manchesterio vyskupas ir po motina episkopali Lahore vyskupo duktė. Kun. Knox baigė Oksfordo universitetą ir mokėsi kituose Europos universitetuose. Parašė daug svarbių mokslui knygų. Jisai perėjo į katalikų tikėjimą 1917 metais.

Pereitais 1925 metais, sulig Raudonojo

Kryžiaus padarytos statistikos ir pagarsintos laikraštyje "Vers la Sante", pasaulyje buta šitokių nelaimių: 30 žemės drebėjimų; 6 kalnų nuslinkimai; 100 potvynių; 74 ciklonai, tornados, tifonai ir oraganai arba lietuvišku žodžiu tai visa pavadinti — didžiausios vėtros; 14 sausmečių; 6 vulkanų išsiveržimai; 29 didieji gaisrai; 8 badaujančių kraštų; 15 nukentėjusių nuo vabzdžių kraštų; visa 282 katastrofos arba nelaimės pasaulyje, vienais 1925 metais. Daugiausia nukentėjo Europos kraštai, kame buta 10 potvinių Italijoje, 9 Praneuzijoje, 7 uraganai Ispanijoje, 5 didieji gaisrai Vokietijoje ir t. t. Suvienytose Amerikos Valstybėse buta 10 ciklonų, 6 potvyniai. Daug nukentėjo Japonija, kurioje buvo 5 žemės drebėjimai, 4 potvyniai, 6 uraganai, 6 didieji gaisrai ir t. t. Mažiausia nukentėjo Afrika.

ITALIJA. — Ašyžiaus mieste susikūrė draugija, kuri pasirijo pastatyti šv. Pranciškui paminklą. Draugijos pirmininku yra senatorius Boselli. Paminklas bus pastatytas ant kalno Subasio, kuris yra netoli Ašyžiaus miesto; kalnas turi 1200 metrų aukščio. Komiteje yra sekanti asmenys: Pranciškonų vienuolių generolai, Italijos diktatorius Mussolini, maršalai Diaz bei Cadorna, didysis admiralas Thaon di Revel, finansų bei švietimo ministriai ir keltas šiaip jau Italijos žymesnių vyrų.

— Vatikano rumuose Apeigų Kongregacija turėjo savo susirinkimą, kuriame buvo svarstomi sekantieji klausimai: 1) tyrinėjimas garbės, kurią žmonės atiduoda vienuolei Placi-

dai Viel, dvyliktai generalinei Krikščioniškųjų Gailestingumo Seserų viršininkei; 2) tyrinėjimas visų procedurų, kuriomis ieškoma davinų iš gyvenimo Jono Klaudijaus Colin, kunigo, Marijos Draugijos įsteigėjo Lyone, Prancūzijoje, kad ji išpažinus palaimintu; ir 3) tolygus tyrinėjimas procedurų, kuriomis renkami daviniai iš gyvenimo Viliaus Juozapo Chaminate, Marijos Draugijos įsteigėjo mieste Bordeaux ir Onos Javouhey, Šv. Juozapo Seserų de Cluny įsteigėjos.

PIETŪSLAVIJA. — Dalmatijoje gyvena senas kunigas prelatas Bulič, kuris yra pasižymėjęs archeologas. Prie šitokių išklausinėjimų jisai jau dirba suvirš 40 metų. Prelatas Bulič yra gimęs miestelyje Salona. Šitas miestelis buvo garsus istorijoje tuomi, kad čia apsigyveno Romos imperatorius Dioklecijanas po 20 savo viešpatavimo metų. Netoliese jisai įkūrė Spalato miestą, kuriame pastatė puikius sau ir savo žmonai rumus. Kaip rumai, taip ir patsai miestas buvo nepaprasti puikiai ir turtingai įrengtas; čia buvo surinkti brangiausi Romos imperijos turtai. Kuomet pradėjo įsigalėti krikščionybė, imperatoriaus rumai atateko katalikams ir jie iš tų rumų įtaisė puikiausią bažnyčią. Tasai miestas su savo visomis brangenybėmis žlugo, kuomet 620 metais užėjo barbarai ir visa sunaikino. Ir štai dabar po 1200 metų prelatas, dirbdamas per 40 metų, pagaliau tuos griuvėsius atkasė. Žinoma, čia rasta didelių brangenybių, nekainuojamų dokumentų, kurie mokslui yra didžiausios vertės.

VOKIETIJA. — Mokslinės katalikų jėgos Vokietijoje yra labai didelės. Maža yra kraštų, kur katalikai turėtų tiek daug mokslininkų kiek jie turi Vokietijoje. Šiais paskutiniaisiais metais pradėjo reikštis Vokietijoje mokslininkų katalikų tarpe nauja kryptis, butent pamėgimas teologijos mokslų. Nesitenkindami vokiečiai senais šv. Augustino ir šv. Tamo veikalais, verčia į savo kalbą kitų žymių mokslininkų veikalus. Pereitoje savaitėje išėjo du žymiu leidiniu iš anglų kalbos Kardinolo Newman ir prancūzų kun. Gratry veikalų vertimai.

CEKOSLOVAKIJA. — Katalikų partija valstybiniame seime įnešė sumanymą, kad kunigai būtų skaitomi valdininkais ir kad jiems būtų mokama atatinkama alga. Prieš šitą suma-

nymą balsavo socialistai ir nekatalikai. Tuomi susidarė didžiuma ir įnešimas buvo atmestas. Tuomet katalikai tą patį klausimą įnešė kitokioje išvaizdoje: mokėti algas visų tikybių dvasininkams. Šitą klausimą remia ir nekatalikai. Jeigu katalikai su nekatalikais balsuos kartu, tai socialistai paliks mažumoje ir įnešimas bus priimtas. Iš šito įstatymo daug gero laukia valstybė ir Bažnyčia. Valdžia jaučia, kad visi slavokai yra geri katalikai ir labai nepalankus Čekų valdžiai, kuri yra laisvamaniška. Suteikdami algas kunigams, jie laukia iš slavokų palankumo, kurie tuomet gal apmainytų savo nepalankų į valdžią nusistatymą. Bažnyčia irgi viliasi šiuo įstatymu laimėti. Dabar, ypačingai po karo kraštui suvargus, randasi mažiau pašaukimų į dvasinį luomą, bet kaip tik tų pašaukimų dabar daugiau reikia negu kuomet nors pirmiau. Jeigu būtų kunigų padėtis geriau aprupinta, tai galima tikėtis, kad ir pašaukimų daugiau atsirastų.

— Po karo Slovakijoje Dievo Vardo vienuoliai įsteigė savo vienuolyną. Iš pradžių jiems ėjo gana sunkiai. Bet dabar kraštui kiek atsigavus, vienuoliai turi tiek daug pašaukimų, kad neturi kur jų dėti. Todel, Nitros vyskupui Kmetko, sutinkant vienuoliai įsisteigė mokyklą, kuri kaip tik ir patenkis naujų kandidatų reikalavimus. Slovakija yra giliai katalikiška šalis ir pašaukimų čia niekuomet nepritruks. Tiktai karo paliktas vargas kiek kraštą slėgia, kad sunku užimti platus veikimas. Visi nugalstauja, kad pradėtas platus darbas nereiktų užmesti. Verčiau siauriau pradėti, bet tuomet su didesniu tikrumu galima žiurėti į skaisčią ateitį.

OLANDIJA. — Limburgo mieste įvyko Katalikų Kongresas. Buvo iškelta daug svarbių dalykų, bet visų svarbiausias tai katalikiškos spaudos rėmimo reikalingumas. Roermondo vyskupas Schrijnen šiuo klausimu skaitė labai įdomią ir gražią paskaitą, nurodydamas reikalingumą ir butinumą visiems katalikams remti sava katalikiška spauda, kuri yra vienintelis katalikų ginklas plačiame pasaulyje apginti savas teises. Kongresas išnešė daug nutarimų kokiais budais reikia toji spauda remti.

Lietuvos Žinios

— Žemės Ukio Rumai paleidžiami. Busių pertvarkytas Žemės Bankas.

— Sulaikyti netikrų dolerių platintojai, valdininkai J. Deikus ir E. Raicevičius.

— Kedainiuose suareštuoti už kyšių ėmimą žymus valstiečių liaudininkų veikėjai, valdininkai Sabas, Vosylius, Zaranka ir Novickas.

— Pirmasis Lietuvos Jaunimo Eucharistininkų suvažiavimas Kaune buvo labai skaitlingas. Dalyvavo Jo Ekse, metropolita J. Skvirckas, Jo Ekse, vysk. Reiny, Apaštaly Sosto atstovas mons. Faidutti, Šv. Tėvas, suvažiavusių pasveikintas, atsiuntė telegrama Apaštališkąjį palaiminimą. Taip pat sveikino suvažiavusius kiti Lietuvos vyskupai.

Mariampolė ir apylinkės. Vyskupo Kurija persikelia liepos 1 d. iš Mariampolės į Vilkaviškį.

Mariampolės moksleivių ateitininkų eucharistininkų sekcijos per 1925-26 mokslo met. veikimas.

Mariampolėje, neseniai įvyko visuotinis eucharistininkų susirinkimas, kur duota metinė veikimo apyskaita:

Pradžioje šių mokslo metų padarytas visuotinis eucharistikų susirinkimas, kur be kitų darbų priimtas įgyvendinti punktualumas. Eucharistininkai tai puikiai įvykdė. Sekcijos (burelio) valdyba su kun. globėju ir vainikėlių vedėjais padarė 11 posėdžių, kur tarėsi dėl sekcijos veikimo, priiminėjo naujus narius, ruošė mėnesines programas. Kas mėnuo bernačiai ir mergaitės (skyrimų) darė vainikėlių (apie 15 bern. arba merg. sudaro vainikėlių) susirinkimus, kur nagrinėjo Naują Testamentą ir skaitė rašinėlius. Taip pat kas mėnuo daryta konferencijos ir atlika religinė praktika (išpažintis, bendra Komunija ir šv. Mišios). Sausio 24 d. suruošta penkerių metų eucharistininkų sukaktuvių šventė. Po pamaldų buvo agape (bendras pusrytis). Dalyvavo 130 asmenų: nariai, svečiai mokytojai, studentai, J. E. vysk. A. Karosas, prof. kun. Bučys ir kt. Surošta 7 paskaitos apie dvasios tobulybę. Be to, nutarta laikyti duotas žodis.

Po pranešimo pasakota apie eucharistininkų idealą, kasdieninį gyvenimą ir veikimą

vasaros atostogose. Eucharistininkai, apleidžiantieji mokyklas, kalbėjo atsisveikinimo žodį. Tarėsi dalyvauti Kaune 20-21 d. birželio eucharis. ruošiamam suvažiavime.

Mariampolės moksleiviai ateitininkai įstėgė savo kuopoj eucharistininkų (garbintojų Šv. Sakramento) burelį 1921 metais, kuris vėliau tapo sekcija pavadintas. Tų mokslo metų pabaigoj buvo 25 nariai. Burelis augo ir šiandien turi 100 narių.

Burelio įsteigėjai: J. Aleksa, J. Dailydė, J. Mičiulis, J. Kajačkas, K. Šapalas, B. Volterytė, Kazlauskaitė, E. Matulaitytė, didelis tada ir vėliau remėjas kun. Ant. Cikota. Tais pat metais paruošta įstatai, kurių ir iki šiol prisilaiko visos Lietuvos moksleiviai eucharistininkai. Globėjais buvo kun. V. Gergelis, kun. Br. Valpitr (latvis) ir kun. Vl. Mažonas.

Kas nori dar arčiau eucharistininkus pažinti, teskaito jų įstatus, kur aiškiai apibrėžtas tikslas ir veikimas.

Agronomų kursai Dotnuvoje. Liepos 5 dieną žemės ukio akademijoje Dotnuvoje prasidėjo pirmieji agronomams pakartoti kursai.

Čekoslovakų lakunas Kaune. Liepos 2 d. 8 val. vakaro iš Rygos į Kauną atskrido čekoslovakų lakunas Stanovskis su mechaniku. Jie čekoslovakų fabrikuose padarytu orlaiviu aplėkė tolimiausias viso pasaulio vietas, tuo norėdami parodyti, kad ir čekoslovakų orlaivių fabrikai yra ne tik ne blogesni, bet gal geresni negu kitų valstybių.

Svečius ore pasitiko mūsų lakunai, o aerodrome aviacijos viršininkas gen. Kraucevičius, Čekoslovakijos atst. ir burys publikos.

Sporto šventės instruktorių kursai. Lietuvos sporto lygos kursai I Lietuvos sporto šventei ruošti veikė nuo birželio 14 iki 24 dienai. Birželio 24 d. buvo tų kursų šventė, kurioje busmieji sporto instruktoriai parodė savo naujai įgytas žinias.

Vėl lenkų šnipas sučiuptas. Giedraičiuose pasienio policija sulaukė kažkokį Stasį Ignatavičių,ėjusį iš Lietuvos į Lenkiją. Tai 17 metų vaikiną iš Maišiogalos apylinkės Vilniaus krašte.

MUSŲ DARBAI

PAS TĖVUS MARIJONUS.

Jau trylika metų kaip Tėvai Marijonai darbuojasi Amerikoje. Kaip kiekviena pradžia, taip ir Tėvų Marijonų gyvenimo pradžia Amerikoje buvo sunki. Darbininkų buvo maža, darbo gi labai daug. Be parapijos darbo jiems teko didelė lietuvių katalikų spaudos dalis — dienraštis “Draugas” ir savaitraštis “Tikyba ir Dora”, dabartinis “Laivas”. Misijų ir visuomeninio veikimo dirva jiems irgi nebuvo svetima. Taigi jų darbuotės dirva buvo labai plati.

Už tokį pasišventimą Dievas jiems laimino. Atsirado gerų žmonių, kurie mokėjo tą jų darbą Dievo garbei ir tautos gerovei įvertinti ir jiems padėjo jo dirbti. Šiandie vienintėlis kaip katalikiškas dienraštis, taip ir vienintėlis tikybinis savaitraštis gerai gyvuoja. Misijų dirva stropiai aprupinama. Darbininkų skaičius jau irgi padidėjo. Štai kodėl dabar atkreipta daugiau dėmesio į pajėgų didinimą, nes ir darbo plotmė didėja. Šiuo tai tikslu jau įsteigta lietuviškoji kolegija, kuri galėtų pagaminti Amerikos lietuvių visuomenei užtektinai darbininkų tokioje dvasioje ir kryptyje, kokios mūsų katalikiškoji lietuviškoji visuomenė laukia.

Gerą darbą tikslai tuomet sėkmingai eina, kuomet gerai sutvarkytas. Be vidurinio gero jėgų padalinimo ir glaudaus darbuotojų veikimo sunku ko gera laukti. Tai gerai suprato Tėvų Marijonų vyriausiasis vadovas Jo Ekscelencija Arkivyskupas Matulevičius. Visą mėnesį pagyvenęs savųjų tarpe, jisai susipažino su vietiniais reikalais ir visomis galimybėmis. Gerai pažinęs vietinį gyvenimą ir jo reikalavimus, Jo Ekscelencija pasirūpino vienuolyną taip sutvarkyti ir jo nariams darbuotę taip suskirstyti, kad būtų darbas ne sunkus ir daug naudos.

Šiuo tikslu Jo Ekscelencija įkurė Amerikoje atskirą nuo Lietuvos Tėvų Marijonų provinciją. Tarp Amerikos ir Lietuvos yra daug skirtumo; tuodu kraštu yra per toli, kad galėtų but tvarkomi bendros valdžios. Kiekvienas savystovis veikimas yra daug sėkmingesnis. Šitos provincijos viršiausiu vadovu arba provincijolu liko paskirtas didžiai gerb. kun. Feliksas

Kudirka, Aušros Vartų parapijos, Chicago, klebonas. Jo patarėjais paskirti kun. Vincas Dvaranauskas ir kun. dr. Kazimieras Matulaitis.

Antrųjų vienuolijos namų, kuriuose talpinasi “Draugo” Bendrovės spaustuvė ir knygynas, vyresniuoju paskirtas kun. Vladas Draugelis. Jam kartu pavesta tvarkyti ir spaustuvės biznio reikalai. “Draugo” redaktorium liekasi tas pats kun. dr. K. Matulaitis ir “Laivo” redaktorium — kun. dr. J. Naviekas. Šitiems namams priklauso ir misijonieriai: kun. dr. Juozas Vaitkevičius ir kun. Mikas Urbanavičius.

Trečiųjų namų Hinsdale, Ill. vyresniuoju yra paskirtas kun. Vincas Kulikauskas, S. T. L. Jisai yra kartu ir naujokų vedėjas. Situose tai namuose be naujokyno tuom laiku yra ir naujoji lietuviškoji kolegija, kurios direktorium paskirtas kun. dr. Jonas Naviekas. Kolegijos mokytojai yra sekanti kunigai: Kun. J. Naviekas, kun. V. Kulikauskas, kun. J. Massey ir kun. Juozas Mačiulionis. Šį rudenį pramatojma, kad naujoje mokykloje bus jau į 30 mokinių.

Darbas taip padalintas ir sutvarkytas bus gana sėkmingas. Bet kiekviename darbe tų sekmių tegalima laukti iš Viešpaties Dievo palaimos. Kartu yra reikalinga ir visuomenės parama. Jeigu dvasios vadai nerems tos mokyklos, auklėdami savo parapijose jai kandidatų, jeigu darbuotojai nerems spaudos raštu ir jos plėtimu, sunku laukti didelės pažangos. Tikslai bendras visų katalikų lietuvių veikimas ir parama gali suteikti geriausių sėkmių. N.

AUKOTOJAI:

A. Katauskas, Chicago, Ill.	\$3.00
M. Pliopienė, Montreal, Canada,	3.00
J. Baumilas, Lowell, Mass.	3.00
J. Matkevičius, Chicago, Ill.	3.00
F. Skelly, Chicago, Ill.	3.00
S. Brazauskas, Chicago, Ill.	3.00
A. Pratašienė, Chicago, Ill.	3.00
P. Doršas, Chicago, Ill.	3.00

Visiems Marijonų Kolegijos Aukotojams nuoširdžiai ačiū.
Remėjų Centras.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Kaip tai gali būti, kad žmogus su ta pačia nuodėme eini išpažinties, tai kunigas neduoda išrišimo, kitas gi visai tartum jos negirdi? Kaikurie tiesiog liepia eiti šalin ir užtrenkia langelį. Nebūtų prastai eiti šalin, kad dar niekas nematytų. Bet kad ir niekas nemato, tai kaltininkui išrodo, kad visi jį mato.

“Laivo” Skaitytoja.

ATSAKYMAS. — Išpažintis yra teismas, žmogus yra patsai savęs skundėjas, kunigas — teisėjas. Kaip pasauliniame teisme yra smarkesnių ir lėtesnių teisėjų, taip jų esama ir dvasiniame teisme — išpažintyje. Šiame pastarame teisme skundai atsitaikė dažniau tuo pačiu prasikaltimu. Jeigu žmogus, eidamas išpažinties, iš savo nuodėmių nepasitaiso, bet kas išpažintis, tai ta pati pasaka — kunigas turi griežčiau reikalauti iš kaltininko, kad jisai stengtųsi nors kiek taisytis. Bet jeigu ir tai negelbsti, tuomet kunigas negali duoti išrišimo. Kunigas negali daryti tai, ką nori, bet tai, ką jam įsako Kristaus mokslas mums per Bažnyčią paduotas. Jeigu jisai elgtusi kitaip — už didelius prasikaltimus nieko kaltininkui nesaikdamas, jisai pats prasikalsta prieš Viešpatį Dievą, nes netinkamai eina savo pareigas. Išpažintis nėra tam, kad atėjus pasakytum savo nuodėmes ir namo sugrižus gyventum kaip pirmiau — nuodėmėse, bet kad išpažinties kartą prieš jus, stentumies gyventi kaip Dievas įsakė. Namsta tiesą sakai, kaltininkui rodosi, kad visi jį kaltę mato. Ir žmonių priežodis sako:

“vagię, kepurę dega!” Vaigi ir kunigo griežtesnis žodis jam išrodo didelis šaukšmas ir trenksmas. Bandykime gyventi kaip Dievas įsakė, tai nereiks bijotis išpažinties ir patirti to nemalonumo, kad nuodėmklausis atsisako duoti išrišimą.

KLAUSIMAS. — Iš kur imti išpažintyje gailėstį? *J. B. iš Rochester, N. Y.*

ATSAKYMAS. — Reikia pirma suprasti kas tai yra gailėstis ir kas yra išpažintis. Tuomet nebus jokių keblumų. Kaikurie žmonės mano, kad jisai graudžiai neapsiverkia po išpažinties, tai jisai neturįs jokio gailėsčio. Jisai, taip manydamas, klysta. Visų pirma žmogus turi suprasti, kad Dievas savo gerybėje jam yra daug malonių suteikęs ir tasai žmogus, vieton reikšti Dievui dėkingumo, rustina Jį savo nedoriu pasielgimu — papildu nuodėmę. Bet štai žmogus supranta negerai padaręs. Kaip toji klaida atitaisyti? Vienintelis budas — eiti išpažinties. Jau tuo pačiu, kad žmogus eina išpažinties, jisai parodo savo gailėstį. Kam jisai eity klaidos atitaisyti, jeigu penorėtų jos taisyti? Jisai eina išpažinties ir tuomet todėl parodo, kad jisai gailisi blogai padaręs, užrustindamas gerąjį Viešpatį Dievą. Antra, kas yra išpažintis? Prisi pažinimas prie kaltės ir pasižadėjimas daugiau neprasikalsti. Kas jį vertė prisipažinti prie kaltės? Niekas, jisai jautė blogai padaręs ir todėl, gailėdamasis savo pasielgimo, jisai jį išpažįsta Kristaus vietininkui. Jisai pasižada daugiau nebe nusidėti. Po visa užtenka — čia ir gludi

512

K A I V A S

jo gailestis. Tokia išpažintis yra gera.

KLAUSIMAS. — Ar aukos, surinktos už mumsainę, ir duotos Bažnyčiai yra tos pačios vertės, kaip ir teisingai dirbtuvėje uždirbtas pinigas? *E. P.*

ATSAKYMAS. — Viešpats Dievas nežiuri į mūsų aukas, bet į širdį, kokia

intencija tokia auka yra teikiama. Žinoma kruvino prakaito auka Dievui yra brangesnė negu lengvo uždarbio nuošimtis, dažnai, kaip šiame atsitikime už mumsainę, su svetima skriauda. Dirbtuvėje uždirbtas pinigas yra auka; už mumsainę gautas pinigas yra atlyginimas už svetimias ašaras.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gerisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gerisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka **TRINER'S BITTER VYNUL**. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti **TRINER'S BITTER VYNĄ**, tuojaus jo viduriai pasitaisė. Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai **JOSEPH TRINER KOMPANIOS** Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. **TRINER'S BITTER VYNAS** po 34 metų savo populiarškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.)

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina Lietuvon tik
\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.